

N:o 154.

Af Herr Jonas Jonasson, från Calmar län: Om ändring af lagens stadgande angående ränta vid försträckningar på kortare tid än 6 månader.

Då reformen vid 1862 års riksdag genomfördes om räntans frigifvande, uttalades den åsigten af dåvarande stånden, att civilisationen nu mera uppgått ibland svenska folket, att något missbruk emot ett stadgande af fri ränta icke skulle ifrågakomma; men under de åtta förflutna åren har erfarenheten visat långt annat. Att den fattige får till kapitalisten betala från 10 till 25 procent det tillhör ordningen för dagen, och ett sådant ok har den skuldsatte hitintills och fortfarande nödgats underkasta sig; men inom dessa orter af landet har missbruket, för att icke kalla det bedrägeri, sträckt sig ännu längre, och för att visa, att mitt anförande i detta afseende icke skall anses för öfverdrifvet, tager jag mig friheten att i ordagrann afskrift införa en den 23 Maj sistlidet år utgifven revers, så lydande:

»Till N. N. i N. eller ordres betalar jag den 25 Juni detta år kontant 11 R:dr R:mt; skulle betalningsskyldigheten öfverskrida betalningsdagen, förbinder jag mig att betala 100 procents ränta för hvarje dag eller dygn som öfverskrider betalningsdagen, som härmed försäkras af — — den 23 Maj 1870.

Vittne:

N. N. i R.»

O. J.

Å denna revers är i sistlidne September månad lagsökt, och vittnen afhörda, hvadan målet är under rättegång till afgörande.

Är icke detta tillräckligt bevis för att sätta gräns för räntan å korta papper, så kunde anföras flera; men jag hoppas att dylika händelser och rättegångar böra vara talande skäl för en bestämd gräns på ränta. Af sådan anledning får jag vördsam samt föreslå:

det Riksdagen ville i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att lagen om räntans frigifvande å korta papper måtte ändras så, att icke öfver sex procent får tagas i ränta och provision per år för dylika korta papper.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1871.

J. Jonasson,
från Calmar län.

N:o 155.

Af Herr O. F. Brunberg: Om efterskänkande af den Rådmannen L. O. Peterson i Carlskrona, Kaptenen vid flottans nya reservstat V. Kleman och Majoren vid skärgårdsartilleriet L. Andersson äliggande skyldighet att erlägga ränta å ett dem ådömdt ersättningsbelopp.

Då det ej är mer än rättvist att ett förbiseende af en reglementarisk föreskrift medför ersättningsskyldighet för den förlust, som dervid drabbat staten, så är det deremot icke rättvist, att, sedan denna förlust blifvit statsverket till fullo gulden, ersättningsskyldigheten än vidare utsträcker. Såsom närlagde promemoria visar, hafva icke dess mindre trenne besigtningmän, nemligen Rådmannen i Carlskrona L. O. Peterson, Kaptenen vid flottans reservstat V. Kleman och Majoren vid skärgårdsartilleriet L. Andersson för ett formfel vid besigtningen af ett parti hampa den 22 Juni 1860 blifvit ådömdt, icke allenast att ersätta staten dess förlust, 10,992 R:dr 39 öre, utan äfven att derutöfver erlägga 6 procent årlig ränta å detta belopp under en tid af lika många år som rätttegången af domstolarne handlagts. Härtill kommer, hvilket bilagorna äfven ådagalägga, att statens förlust härledde sig från an-